

A Kúria a dr. Nemesi Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Rabóczki Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 3.M.227/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.29.561/2010/3. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. december 5. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.29.561/2010/3. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak - felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2008. január 25-én jogellenesen, szóban szüntette meg a munkaviszonyát. Amennyiben ez nem állapítható meg, úgy a 2008. február 29-én kézbesített rendkívüli felmondás szüntette meg a munkaviszonyt, amely azonban az Mt. 96. §-ának (4) bekezdésében előírt tizenöt napos határidő túllépése miatt elkészt. A rendkívüli felmondásban megjelölt indokok valóságát nem vitatta.

A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 3.M.227/2009/17. számú rész-közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes 2008. január 28-án kelt rendkívüli felmondással jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amely a rész-közbenső ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2007. július 31-étől állt az alperes alkalmazásában segédmunkás munkakörben. Ezen a napon közúti ellenőrzés során gépjárműve vizsgálatokor kiderült, hogy az alperes Ú.Á. telephelyéről munkahengereket, hidraulikus munkahengereket és emelőgép tartozékokat tulajdonított el. 2008. január 25-én az alperes tulajdonosa, Sz.K. a rendőrségen közölte a felperessel, hogy „meg ne próbálja még egyszer betenni a lábát” a munkáltatóhoz. A felperes ezt követően munkavégzés céljából nem jelentkezett, képviselője 2008. február 15-én kelt, az alperes ügyvezetőjéhez intézett levélben határidő tűzésével kérte, hogy a munkáltató küldje meg a 2008. január hónapra járó és meg nem fizetett munkabérét, felmondási időre járó átlagkeresetét, igénybe nem vett szabadságra járó távolléti díját, valamint a munkaviszony megszüntetésére irányuló írásba foglalt felmondást, továbbá a munkaviszony megszűnésekor kiállítandó és kiadandó igazolásokat.

Az alperes 2008. február 28-án adta postára a 2008. január 28-ára keltezett rendkívüli felmondást, amelyet a felperes 2008. február 29-én vett át. Ennek indokolása szerint a munkavállalót 2008. január 25-én közúti ellenőrzéskor a rendőrség előállította. A gépjármű vizsgálata során kiderült, hogy az E.N. Kft. telephelyéről

486.000 forint értékben lopott el munkahengereket, hidraulikus munkahengereket és emelőgép tartozékokat. Mindezek után a munkahelyén nem jelent meg 2008. január 28-án. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az alperes a rendkívüli felmondás mindkét oka tekintetében a tizenöt napos határidőt túllépve élt a rendkívüli felmondás jogával. A munkáltatói jogkörgyakorló legkésőbb 2008. január 28-án tudomást szerzett a felperes terhére rótt 2008. január 25-ei eseményekről, az alperes sérelmére elkövetett bűncselekményről. A rendkívüli felmondás másik indoka - miszerint a felperes 2008. január 28-án a munkahelyén nem jelent meg - is ismert volt ezen a napon a munkáltatói jogkörgyakorló előtt, hiszen ezzel a dátummal állította ki, illetve írta alá a „munkaviszony igazolás” elnevezésű okiratot, amely azt tartalmazza, hogy a felperes munkaviszonya 2008. január 28-án szűnt meg. A bíróság nem fogadta el az alperes hivatkozását abban a tekintetben, hogy a munkáltató a 2008. február 28-áig fennállt igazolatlan távollétet rótt a felperes terhére a rendkívüli felmondásban. Az alperes egyrészt ilyen indokot nem fogalmazott meg, másrészt már 2008. január 28-án megszüntette a felperes munkaviszonyát, az ezt követő időben munkavégzési kötelezettsége a munkavállalónak nem volt, és így a távollétét sem tekinthette az alperes igazolatlannak. A munkáltató által nem cáfolt felperesi nyilatkozat alapján a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes tulajdonosa 2008. január 25-én közölte a felperessel, miszerint a történetek után maradjon távol a munkahelyétől. Ez a közlés indokolhatta azt, hogy a felperes ezt követően munkavégzés céljából az alperes telephelyén nem jelent meg. Ez a nyilatkozat azonban nem minősül munkaviszony megszüntetésére irányuló munkáltatói intézkedésnek, mert Sz.K. nem volt jogosult a felperessel szemben a munkáltatói jogkör gyakorlására. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Pest Megyei Bíróság 8.Mf.29.561/2010/3. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság döntését azzal hagyta helyben, hogy a felperes munkaviszonya 2011. február 21. napján szűnik meg az alperesnél. A másodfokú bíróság teljes körben osztotta az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtetteket. Rámutatott arra, hogy az alperes tévesen állította, miszerint a rendkívüli felmondás a folyamatos igazolatlan távollétet tartalmazza. A fellebbezésben idézett mondat „mindezek után a munkahelyén nem jelent meg 2008. január 28-án, ezért munkaviszonyát rendkívüli felmondással megszüntetjük” egyértelműen azt jelenti, hogy a felperes 2008. január 28-án nem jelent meg munkavégzésre, ez az oka a rendkívüli felmondásnak. Folyamatos távollétre a rendkívüli felmondás nem hivatkozik, ahogy ezt a munkaügyi bíróság helyesen megállapította. Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére és a munkaügyi bíróság rész-közbenső ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítására irányult. A felülvizsgálati érvelés szerint az Mt. 96. § (4) bekezdése alapján a rendkívüli felmondás jogát a munkáltató bűncselekmény elkövetése esetén - amennyiben a rendkívüli felmondás indoka ez - a

tudomásszerzés napjától számítva az adott bűncselekmény büntethetőségének elévülése napjáig gyakorolhatja. Ebből következően a felperessel 2008. február 28-án közölt rendkívüli felmondás az elévülési időn belül történt, így az eljáró bíróságok ítéletei jogséértőek. A jogerős közbenső ítélet az Mt. 4. §-a szerinti rendeltetésellenes joggyakorlás tilalmába is ütközik. A felperes munkahelyéről történő egyenes szándékú távolmaradása a per adatai szerint mindkét fél részéről ismert és indokolt volt, a szándékuk 2008. január 28. után a munkaviszony végleges felszámolására irányult. A rendkívüli felmondást tartalmazó irat a felmondási ok körében az alperes „pontatlan ragozása miatt” nem azt rögzítette, hogy 2008. január 28-a óta, hanem azt, hogy 2008. január 28-án nem jelent meg. Amennyiben valamely rendkívüli felmondást megalapozó körülmény folyamatos és az a rendkívüli felmondás közlésének napján is megállapíthatóan fennáll, úgy határidő mulasztás fogalmilag kizárt. A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Mt. 96. §-ának (4) bekezdése szerint a rendkívüli felmondás jogát az ennek alapjául szolgáló okról való tudomásszerzéstől számított tizenöt napon, legfeljebb azonban az ok bekövetkeztétől számított egy éven belül, bűncselekmény elkövetése esetén a büntethetőség elévüléséig lehet gyakorolni. Az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója legkésőbb 2008. január 28-án tudomást szerzett a felperes által 2008. január 25-én elkövetett bűncselekményről. Ehhez képest tizenöt napon belül élhetett a rendkívüli felmondás jogával. A következő ítélezési gyakorlat szerint a szubjektív határidő (tizenöt nap) bűncselekmény elkövetésére alapított munkáltatói rendkívüli felmondásnál is irányadó (MD.II.195.). Az eljáró bíróságok ugyancsak jogszabálysértés nélkül állapították meg, hogy az alperes a rendkívüli felmondásában kizárólag a 2008. január 28-ai távollétet jelölte meg, nem folyamatos elkövetési magatartást rótt a felperes terhére. A rendkívüli felmondásban közölt indokok köre nem bővíthető (MD.II.194.), a munkáltató rendkívüli felmondása pedig egyértelműen a 2008. január 28-ai távollétet és nem ezen a naptól való folyamatos távolmaradást értékelte a felperessel szemben meghozott intézkedés során. Így megalapozatlan az alperesnek a „pontatlan ragozásra hivatkozása”. A munkáltatótól való távolmaradásra utaló rendkívüli felmondási ok tekintetében is elmulasztotta a munkáltató a tizenöt napos határidő betartását. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. Az alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségét megtéríteni, míg a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján köteles az illeték megfizetésére.

Budapest, 2012. december 5.

*Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó
Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő*